

BALÁZS ÁGNES

MESEK
ÖRÖK-
MOZGÓKNAK

A SZÁGULDÓ
HÓEMBER

és más történetek

TAPSOLJ!
UGRÁLJ!
KIABÁLJ!

MÓRA

HORVÁTH ILDI
RAJZAIVAL

Horváth Ildi rajzaival

Balázs Ágnes

A SZÁGULDÓ HÓEMBER

és más történetek

TAPSOLJ! UGRÁLJ! KIABÁLJ!

MÓRA KÖNYVKIADÓ

BARNINAK

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

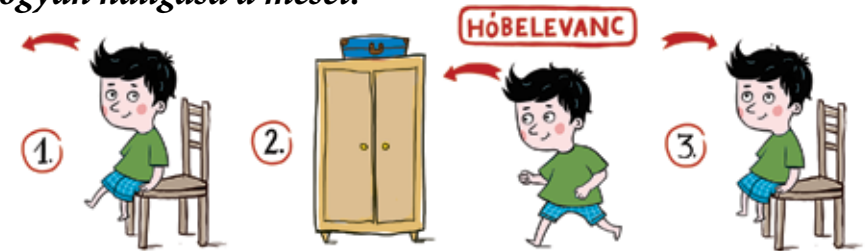
© Balázs Ágnes, 2018

Illusztráció © Horváth Ildikó, 2018

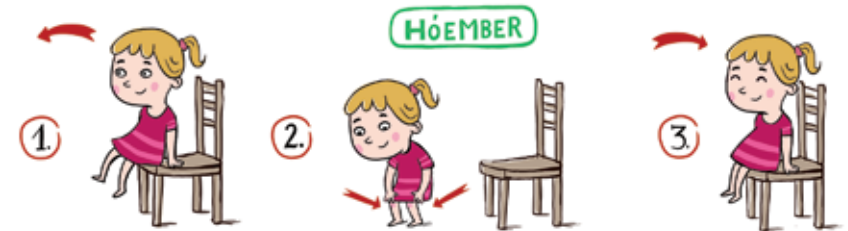
© Móra Könyvkiadó, 2018

Hóbelevanc, a száguldó hóember

Hogyan hallgasd a mesét:

Ha meghallod azt a nevet, hogy „**Hóbelevanc**”, pattanj fel a székről, szaladj el a kijelölt bútorig, aztán ülj vissza a helyedre.

Ha elhangzik az a szó, hogy „**hóember**”, pattanj fel a székről, csapj a térdedre, aztán ülj vissza a helyedre.

Hogyan olvasd a mesét:

A színessel szedett szavak után várd meg, hogy a mesehallgató elvégezze az adott feladatot!

Tudod, ki volt **Hóbelevanc**? Egy **hóember**. És nem is akármilyen **hóember**! Ő ugyanis tudott sétálni. Sőt mi több, szaladni is tudott. Meg rohanni, loholni, száguldozni. És ha úgy tartotta kedve, akkor leguggolt. Aztán felállt. Aztán megint leguggolt. És ismét felállt. Gondoltad volna, hogy képes erre egy **hóember**? Nem? Én sem hittem volna, csakhogy egyik nap szembejött velem az utcán.

– Nahát! – csodálkoztam rá. – Egy sétáló **hóember**!

– A nevem **Hóbelevanc** – mutatkozott be a sétáló **hóember**. – Futni is tudok. Megmutassam? – kérdezte.

– Mutasd! – biztattam a **hóembert**.

– Érj utol, ha tudsz! – kiáltotta **Hóbelevanc**.

Uzsgyi, eliramodott. Nyargaltam utána, ahogy csak bírtam, de bizony a nyomába sem értem.

– Várj meg! – kiáltottam utána. – Várj meg, **Hóbelevanc**!

Végre meghallotta, és megállt.

– Hógolyózzunk! – rikkantotta vidáman. Éppen csak kifújtam magam, és már záporoztak is rám a lövedékek. Még életemben nem láttam ilyen ügyes **hóembert**! Minden hógolyóval célba talált.

– Tudok egy jobb játékot – söprögettem ki nyakamból a havat. – Szánkózzunk!

– Hurrá! Hurrá! Jaj de jó! – ugrándozott boldogan **Hóbelevanc**. – Még soha életemben nem ültem szánkón.

– Gyere, kipróbálhatod az enyémet! – mondtam.

Elszaladtunk hazáig, kihúztam a fáskamrából a szánkómat.

– Hol próbáljuk ki? – kérdezte **Hóbelevanc**.
– Menjünk a dombra! – feleltem. – Ül a szánkóra, majd húzlak.

Felpattant a ródlira a **hóember**. Nagyon élvezte az utazást, fülig ért a szája örömében.

– Hó, hahó! Ez aztán a móka! – kiáltozta vidáman.

– Majd meglátod, micsoda móka lesz, ha lecsúszunk a domboldalon! – mondtam lihegve.

Megizzasztott az út. Nem tudom, hogy húztál-e már szánkón **hóembert**. Mi tagadás, igen nehéz volt **Hóbelevanc**. Két hatalmas hógömbből gyúrták, lábas volt a kalapja, seprút tartott a kezében. Azzal vezényelt útközben.

– Hó-rukk! Hó-rukk! – biztatott vidáman.

A dombhoz értünk. Hű, milyen sok gyerek csúszkált rajta!

– Menjünk mi is! Siessünk! – jött izgalomba **Hóbelevanc**. Fölmásztunk a dombtetőre. Le-
csúsztuk egyszer, kétszer, háromszor.

– Csússzunk még! Csússzunk még! – lelkesedett a **hóember**.

Meg nem unta volna a szánkázást, de időközben ránk esteledett.

– Indulnom kell. Várnak otthon – mondtam a **hóembernek**.

– Ne menj! – kérte **Hóbelevanc**. – Maradjunk még egy félórácskát.

– Nem szeretném, hogy az anyukám aggódjon értem – feleltem.

– Ó, nagyon jó lehet, ha aggódnak az emberért – mélázott el a **hóember**. – Szerinted értem is aggódik valaki?

Elgondolkodtam.

– Ki gyúrt téged? – kérdeztem.

– Három kisfiú és egy kislány – felelte **Hóbelevanc**.

– Ők biztosan aggódnak érted – mondtam.

– Nem hiszem – rázta meg a fejét a **hóember**.
– Amióta megépítettek, felém se néznek. Azért indultam világgá, mert már nagyon untam magam egyedül. Nem volna kedved aggódni értem egy kicsit? – pillantott rám reménykedve.

– Nagyon szívesen! – bólintottam.

– Mikor kezdjük? – kérdezte.

– Most rögtön – jelentettem ki.

– Ó! Máris sokkal jobban érzem magam – sóhajtott a **hóember**. – Igazán jó érzés, ha aggódnak az emberért... vagyis a **hóemberért!**

– Tudod, mit? Kísérj el hazáig, és maradj a kertünkben – mondtam neki.

– Nagyszerű ötlet! – bólintott a **hóember**. – Akkor mindennap láthatjuk egymást, és játszhatunk!

Így történt, hogy a kertünkbe költözött **Hóbelevanc**.

Ésbizony, aggódhattam érte, mert minduntalan elcsavargott. Nem bírt egy helyben maradni. Persze megértem őt. Nehéz dolog lehet egész télen át egy helyben ácsorogni. Nekem biztosan nem sikerülne. Neked vajon igen?

